

Advocats i advocacions

Explicar que advocat, advocar i advocacia són, en català, les formes correctes, les úniques formes correctes, en lloc de les formes tan habituals «abogat», «abogar» i «abogacia», equival, gairebé, a picar ferro fred. Perquè es podria afirmar que el que acabem d'exposar ja ho sap tothom —encara que no sigui profecia— i que els qui, encara que ho sàpiguen prou bé, continuen dient habitualment «abogat», «abogar» i «abogacia» —legió innombrable!— ho fan perquè no aconseguen de vencer la rutina, el complex idiomàtic, o bé perquè pensen que, al capdavall, això és una trivialitat sense importància.

Però tots els qui parlen d'anar a veure l'«abogat», o bé diuen que «aboguen», per exemple, per un sistema més just o el restabliment de l'Estatut, en canvi, quan es refereixen a un santuari, o una ermita o una capella, parlen de l'advocació que li correspon, de la Mare de Déu o d'un sant d'anomenada. La paraula advocació, aleshores, els sembla ben normal i plausible, l'admeten sense considerar cap altra alternativa i sense que els engavanyi la seva clara analogia, la seva similitud de forma amb els mots que, de fet, rebutgen, advocat i advocar. Es a dir, que se supediten, sense reserves, als esquemes del castellà.

Perquè el cas és que els mots que provenen del verb llatí «advocare» i els seus derivats, podem dir que han seguit, en castellà, camins divergents. D'una banda, «advocación», més fidel als orígens, i de l'altra, «abogado», «abogar», «abogacia», etc. que ja se n'allunyen. En català, aquesta divergència no ha existit. Tots els mots d'aquesta sèrie mantenen les formes llatinitzants: advocació, advocacia, advocar i advocat. Cal advocar, doncs, perquè ningú no ho deixi de tenir en compte en la pràctica del llenguatge de cada dia, si no és que se'n considera els advocats d'una causa perduda.